

Noi ne vom duce de aici mai devreme sau mai târziu, dar, dacă reușim să lăsăm urmașilor cât mai multe cărți sfinte, le lăsăm o zestre de mare valoare pentru ei și pentru cei care vor veni după ei.

Protos. Nicodim Măndiță

Difuzare:

EDITURA
AGAPIS

Str. Mențiunii Nr. 7, Sector 2, București
Tel./Fax: 021-2410673
Mobil: 0733-580000
editura.agapis@gmail.com

Cărțile pot fi comandate online la adresa
www.edituraagapis.ro
sau de la librăria Editurii Agapis,
din strada Mențiunii Nr. 7, Sector 2, București
unde puteți beneficia de **reduceri de preț**.

Protos. Nicodim Măndiță / *Cele zece porunci
explicate pe înțelesul tuturor* – VOLUMUL X
ISBN general: 978-973-8440-91-3
ISBN vol. X: 978-606-8654-12-6

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Nicodim Măndiță, ieromonah
Cele 10 porunci explicate pe înțelesul tuturor /
protos. Nicodim Măndiță – București: Agapis, 2014-
10 vol.
ISBN 978-973-8440-91-3
Vol. 10.: Porunca a 10-a. – 2015. – ISBN 978-606-8654-12-6

241.6

Protos. Nicodim Măndiță

CELE ZECE PORUNCI explicate pe înțelesul tuturor

PORUNCA a X-a:

*„Să nu poftești femeia aproapei tău, să nu poftești casa
vecinului tău, nici țarina lui, nici sluga lui, nici slujnica lui,
nici boul lui, nici asinul lui și orice ar fi având aproapele tău”*

Editura AGAPIS • 2020

158. Văzut-am pe cei neînțelegători, și mă topeam, căci **cuvintele Tale** nu le-au păzit.

159. Vezi că **poruncile Tale** am iubit, Doamne, întru mila ta mă viază.

160. **Începătura cuvintelor Tale** este adevărul; și în veac toate **judcățile dreptății Tale**.

161. Boierii m-au prigonit în zadar, și de **cuvintele Tale** s-a înfri-coșat inima mea.

162. Bucura-mă-voi eu de **cuvintele Tale**, ca cel ce află dobânzi multe.

163. Nedreptatea am urât și m-am scârbit, iar **legea Ta** am iubit.

164. De șapte ori în zi te-am lăudat, pentru **judcățile dreptății Tale**.

165. Pace este multă celor ce iubesc **legea Ta**, și nu este lor sminteală.

166. Așteptat-am mântuirea ta, Doamne, și **poruncile Tale** am iubit.

167. Păzit-a sufletul meu **mărturiile Tale**, și le-a iubit foarte.

168. Păzit-am **poruncile Tale** și **mărturiile Tale**, că toate căile mele înaintea ta sunt, Doamne.

169. Să se apropie rugăciunea mea înaintea ta, Doamne, după **cuvântul Tău** mă înțelepțește.

170. Să intre cererea mea înaintea ta, Doamne, după **cuvântul Tău** mă izbăvește.

171. Răspunde-vor buzele mele laudă, când mă vei învăța **îndrep-tările Tale**.

172. Spune-va limba mea **cuvintele Tale**, că toate **poruncile Tale** sunt dreptatea.

173. Fie mâna ta să mă mântuiască, că **poruncile Tale** am voit.

174. Dorit-am de mântuirea Ta, Doamne, și **legea Ta** cugetarea mea este.

175. Viu va fi sufletul meu, și Te va lăuda; și **judcățile Tale** vor ajuta mie,

176. Rătăcit-am ca o oaie pierdută; caută pe robul tău, că **porun-cile Tale** nu le-am uitat.

CUPRINS

Cuvânt înainte.....	5
Introducere	7
Explicarea Decalogului.....	13
Porunca a X-a.....	16
<i>POFTA REA ESTE NĂSCĂTOAREA FAPTELOR RELE.....</i>	18
<i>PEDEAPSA PĂCĂTOȘILOR PENTRU ÎMPLINIREA POFTELOR</i>	20
<i>DAVID LĂSÂNDU-SE FURAT DE POFTĂ,</i>	
<i>CADE ÎN PĂCATELE PREACURVIEI ȘI UCIDERII</i>	24
<i>CÂTE POFTE BUNE ȘI RELE, ATÂȚIA ÎNGERI ȘI DRACI ARE OMUL.....</i>	33
<i>CĂLCAREA PORUNCII A X-A DUCE LA PĂCATE UCIGĂTOARE DE SUFLETE....</i>	36
<i>CUGETAREA FACE PE OM, FIE BOLNAV, FIE SĂNĂTOS</i>	42
<i>CE ESTE ISPITA?.....</i>	45
Diavolul prin ispitire trezește pofta rea în primii oameni, care îi împinge în păcat de moarte.....	49
<i>POFTA PĂTIMAȘĂ STĂRNITĂ LA VEDEREA FETELOR FRUMOASE</i>	
<i>ALE FIILOR OAMENILOR AU ATRAS POTOPUL UNIVERSAL</i>	61
Pofta contra firii, a sodomiților și a gomoriților, i-a dus la pieire ...	72
„ȘI SCULÂNDU-SE BĂRBAȚII S-AU UITAT SPRE SODOMA ȘI GOMORA“ (FAC. 18, 16).....	73
<i>PEDEPSIREA SODOMIȚILOR ȘI A GOMORIȚILOR CU PLOAIE DE PUCIOASĂ ȘI</i>	
<i>FOC DIN CER „ȘI AU VENIT CEI DOI ÎNGERI ÎN SODOMA, SEARA“ (FAC. 19, 1)..</i>	89
„Oricine se uită la o femeie spre a o pofti a și făcut adulter cu ea în inima sa“	104
<i>DESPRE LEGEA MORALĂ</i>	109
<i>DESPRE PORUNCILE BISERICEȘTI</i>	117
<i>DESPRE CONȘTIINȚA MORALĂ.....</i>	122
<i>CE SUNT FERICIRILE?.....</i>	126
PORUNCILE NOULUI TESTAMENT	
(Cuvântul XIII din Hristoitie).....	141
<i>PRECUVÂNTARE</i>	141
<i>TOȚI CREȘTINI SUNT DATORI A PĂZI TOATE PORUNCILE LUI HRISTOS....</i>	143
<i>CE FEL DE BUNĂȚĂȚI PRIMESC CEI CE PĂZESC PORUNCILE</i>	159

<i>CEI CE CALCĂ PORUNCILE LUI HRISTOS,</i>	
<i>SUFERĂ PAGUBE ȘI NENOROCIRI MARI</i>	173
REGULILE MARI (Sf. Vasile cel Mare)	188
REGULILE MARI, CU ÎNTREBARE ȘI RĂSPUNS	194

**Cele mai de căpetenie porunci cuprinse în Noul Testament,
tâlcuite și adunate în 17 capete 202**

CAP. 1	202
CAP. 2	202
CAP. 3	203
CAP. 4	204
CAP. 5	204
CAP. 6	204
CAP. 7	205
CAP. 8	206
CAP. 9	206
CAP. 10	207
CAP. 11	207
CAP. 12	208
CAP. 13	209
CAP. 14	210
CAP. 15	210
CAP. 16	212
CAP. 17	212
PSALMUL 118	213

Porunca a X-a

Porunca a zecea este cea mai desăvârșită, cât privește dragostea de aproapele, fiindcă împiedică nu numai lucrările din afară, dar și pe cele dinlăuntru ale omului, care vin din mintea și din voia omului de a făptui răul. Pe aceasta o împlinește desăvârșirea creștină. Și cine păzește această poruncă împlinește ceea ce dătește pe drept aproapelui său. Fiindcă ce tu nu-ți dorești, altuia să nu faci. Și în aceasta stă mântuirea tuturor creștinilor. Să nu poftească cineva împotriva lui Dumnezeu și a aproapelui său. Mai degrabă să-L iubească pe Dumnezeu mai mult ca pe sine însuși, iar pe aproapele, ca pe sine însuși (Mărt. Ort. întreb. LXXII, pag. 180 EIBMBOR Buc. 1981).

„Porunca acesta oprește însușirea lucrurilor altuia, și mai oprește și pofta după ele, dorirea lor. Căci dacă cineva dorește ceva atunci va căuta să-și însușească ceea ce dorește. Această poruncă oprește, deci, toate cugetele, dorințele și poftele cele necurate ale inimii, fiindcă din ele se nasc apoi tot felul de fapte rele. Nu este de ajuns numai să nu furăm lucrul aproapelui, dar nici nu ne este îngăduit să-l dorim și să-l poftim în sufletul nostru, fiindcă pofta naște păcatul, iar păcatul, plinindu-se, naște moartea veșnică (Iac. 1, 15). Mântuitorul spune: „*Că din inimă ies gânduri rele, ucideri, curvii, preacurvii, furțișaguri, mărturii mincinoase, hule*“ (Mt. 15, 19).

Așadar, porunca a zecea cere stârpirea din rădăcină a pricinilor răului, care sălășluiesc în sufletul omului și se cuprind în pofta zămislitoare de păcat. Deci, creștinul este dator să se curățească de poftele rele, să lupte împotriva lor prin rugăciune, post, și prin împărtășirea cu Sfintele Taine, precum citim în Sfânta Scriptură: „*Să ne curățim pe noi de toată spurcăciunea trupului și a duhului,*

șăcând sfințenie întru frica lui Dumnezeu“ (2 Cor. 7, 1; Înv. d. Cred. Creșt. Ort. EIBMBOR Buc. 1952).

Gândurile și dorințele bune, curate, sfinte, duc pe creștini la Dumnezeu, apropiindu-i și unindu-i cu El, Izvorul vieții, bunătaților și fericirilor eterne. Dimpotrivă, gândurile și dorințele necuviincioase, necurate, păcătoase, sacrilegii și anticreștinești, depărtează pe om de Dumnezeu, pironindu-i privirile la deșertăciunile, bogățiile și plăcerile lumii acesteia, de care lipindu-se cu pasiune cade în iadul tulburărilor torturătoare vremelnice și veșnice. Mult milostivul Dumnezeu, Care nu voiește moartea păcătosului, ci așteaptă ca să se întoarcă și să fie viu... (Iez. 18, 31-32; comp. Lc. 18, 9-10), după ce a oprit în porunca a opta „furtul“, în această a zecea poruncă a Decalogului, a hotărât nici să nu poftim ceva din bunătațile trecătoare ale aproapelui nostru, zicând: „**Să nu poftești femeia (soțul) aproapelui tău, să nu poftești casa vecinului tău, nici țarina lui, nici sluga lui, nici slujnica lui, nici boul lui, nici înjugătorul lui; nici o vită a lui și nici una din câte sunt ale aproapelui tău.**“

Primele patru porunci ale Decalogului învață datoriile cele către Dumnezeu și erau scrise în tabla cea dintâi, precum zice la Mărturisirea Ortodoxă; iar cele șase după dânsule, învață datoriile cele către aproapele și erau scrise într-o a doua tablă. Pentru aceasta și Domnul, în dragostea cea către Dumnezeu și în cea către aproapele, a încheiat în Evanghelie pe cele zece porunci și pentru aceasta a și zis: „*O iotă sau o cirtă nu va trece din Lege*“ (adică din cele zece porunci). Și dintr-aceste șase porunci, primele cinci, care învățau datoriile cele către aproapele, opresc pe om numai de la cuvintele cele dinafară și lucruri ale păcatului; iar această poruncă îl oprește și de la însuși pofta cea rea dinăuntru a sufletului, adică îl oprește să nu poftească nicidecum păcatul, nici în inima lui; fiindcă pofta lui este pricina și rădăcina tuturor cuvintelor și lucrurilor celor dinafară. Pentru aceasta și Domnul zicea relativ la această poftă, uneori: „*Tot cel ce caută la femeie spre a o pofti pe ea, iată a preacurvit cu dânsa în inima sa*“ (Mt. 5, 28); iar alteori: „*...Din inimă ies gândurile cele rele, uciderile, preacurviile, furțișagurile, mărturiile mincinoase, hulele...*“ (Mt. 15, 19). Încă și Gură de Aur zice, că precum flacăra aprinde trestia, așa și pofta sufletul; și precum fumul

orbește și vatămă ochii, așa și pofta pe minte; și iarăși: rădăcina preacurviei este pofta cea neînfrântă; și încă: pentru aceasta nu numai curvia a pedepsit-o Domnul, ci și pe poftă a pedepsit-o (Cuv. II p. post). Deci, la această poruncă greșesc toți aceia, care măcar că nu iau cu fapta cele străine, dar poftesc cu sufletul și cu inima să aibă orice ar fi: femeie sau dobitoc, sau orice fel de alt lucru. Acestea așa fiind, două lucruri însemnăm aici: întâi, că cel ce se pocăiește nu trebuie să știe pe de rost toate greșelile acestea, ce le-am pus la fiecare poruncă, ci numai câte a făcut el și să și le mărturisească. Iar a doua, că deși toate acestea nu sunt păcate de moarte, însă trebuie toate să le arate Duhovnicului, întocmai, precum le-a făcut („Carte f. folositoare de suflet“ pg. 25-26).

Pofta rea este născătoarea faptelor rele

Dorința cea rea dacă nu se scoate afară din inimă, îndată după nașterea ei, prinde rădăcini adânci, ca pirul în pământ și ca pecinginea pe corpul omenesc, crește, se întărește și săvârșește fapta cea rea. Dacă pofta rea se taie înainte de creștere, fapta rea nu se poate naște. Poftim averea și binele altuia? Îndată se naște în noi o putere care ne înconjoară și ne îmboldește să facem tot chipul ca să o răpim. Ne gândim, ne frământăm, ne mișcăm și întrebuițăm felurite mijloace, necinstite și neplăcute lui Dumnezeu, ca să răpim și în același timp să fim tot cinstiți înaintea oamenilor. Poftim femeia altuia? Imediat după pofta rea se ivește în noi puterea străină care ne forțază și violează judecata cea sănătoasă și sub presiunea unui duh străin și nesuferit, mintea își pierde echilibrul, sufletul își pierde pacea și seninătatea, gura scoate vorbe putrede, cântece curvești, ochii fac semne viclene, picioarele aleargă pe teritoriile diavolului, la: jocuri, baluri, serate, șezători de ziuă și de noapte, la crâșmă, la case de desfrâu și în locuri dosnice, ne mișcăm și lucrăm prin scrisori și felurite mijloace spre a ne întâlni și bucura nelegiuit cu fața persoanei ce am poftit-o. Și astfel devenim preacurvari. Poftim lucrul străin: casa, țarina, sluga, slujnica, boul, calul, înjugătorul, dobitocul, pasărea ori altceva din averea aproapelui? Ne frământăm cu mintea, ne muncim întrebuițând felurite mijloace urâte lui Dumnezeu și lucrăm pentru răpirea lor, ne încăierăm cu aproapele, sau el cu noi,

ucidem sau ne ucide. Și iată că din mica sămânță a poftei, nedezrădăcinată la timp, se nasc în noi cumplitele păcate grele, care ne zdrobesc sub povara lor, devenind furi, preacurvari, ucigași, mărturisitori mincinoși, etc. și astfel, din fiii luminii adeseori ne trezim ivindu-ne înaintea lui Dumnezeu înnegriți de păcate, asemenea cu fiii întunericii!!!

Preasfântul Dumnezeu, ca Tată iubitor de fii, ne voind moartea păcătoșilor, în dragostea Sa Părintească pentru mântuirea și învierea noastră din moartea păcatului, ne pune în vedere ca, sămânța acestuia, adică poftele cele rele, să le scoatem din inimile noastre imediat ce se ivesc. Astfel, în Sfânta Scriptură ne poruncește a tăia începuturile păcatelor: „Să nu dorești casa aproapelui tău; să nu dorești femeia aproapelui tău, nici ogorul lui, nici sluga lui, nici slujnica lui, nici boul lui, nici asinul lui și nici unul din dobitoacele lui și nimic din câte are aproapele tău!“ (Ieș. 20, 17). „Păzește, fiule, povața tatălui tău și nu lepăda îndemnul maicii tale. Leagă-le la inima ta, pururea atârnă-le de gâtul tău. Ele te vor conduce când vei vrea să mergi; în vremea somnului te vor păzi iar când te vei deștepta vor grăi cu tine. Că povața este un sfetnic bun și legea o lumină, iar îndemnurile care dau învățătură sunt calea vieții. Ele te vor păzi de femeia vicleană, de limba cea ademenitoare a celei străine. Nu dori frumusețea ei întru inima ta și să nu te vâneze cu genele ei. Că femeia desfrântă umblă după o bucată de pâine, pe când femeia-soție dorește un suflet de mare preț. Oare poate pune cineva foc în sânul lui, fără ca veșmintele lui să nu ardă? Sau va merge cineva pe cărbuni fără să i se frigă tălpile? Așa este cu cel ce se duce la femeia aproapelui său: nimeni din cei ce se ating de ea nu va rămâne nepedepsit (Prov. Sol. 6, 20-29).

Pofta rea nu vine de la Dumnezeu, ci se naște în om, semănându-se de cel rău: „Nimeni să nu zică, atunci când este ispitit: De la Dumnezeu sunt ispitit, pentru că Dumnezeu nu este ispitit de rele și El însuși nu ispitește pe nimeni, ci fiecare este ispitit când este tras și momit de însăși pofta sa. Apoi pofta, zămislind, naște păcat, iar păcatul, odată săvârșit, aduce moarte“ (Iac. 1, 13-15). „Zic dar: în Duhul să umblați și să nu împliniți pofta trupului. Căci trupul pofteste împotriva duhului, iar duhul împotriva trupului; căci

acestea se împotrivesc unul altuia, ca să nu faceți cele ce ați voi. Iar de vă purtați în Duhul nu sunteți sub Lege. Iar faptele trupului sunt cunoscute, și ele sunt: adulterul, desfrânarea, necurăția, destrăbălarea, închinarea la idoli, fermecătoria, vrajba, certurile, zavistiile, mâniile, gâlcevile, dezbinările, eresurile, pizmuirile, uciderile, bețiile, chefurile și cele asemenea acestora, pe care vi le spun dinainte, precum dinainte v-am și spus, că cei ce fac unele ca acestea nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (Gal. 5, 16-21).

Pofta nedezrădăcinată din ogorul ființei noastre, cu timpul naște păcatul (Num. 15, 39-40; Mih. 2, 1-2). „Nu iubiți lumea, nici cele din lume. De iubește cineva lumea, nu este dragostea Tatălui întru dânsul. Pentru că tot ce este în lume, adică pofta trupului și pofta ochilor și trufia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume este. Și, lumea trece și pofta ei; iar cel ce face voia lui Dumnezeu, petrece în veac” (1 Ioan 2, 15-17).

Pe cei ce umblă în poftele lor, Dumnezeu îi va aduce la judecată: „Bucură-te, omule, cât ești tânăr și inima ta să fie veselă în zilele tinereții tale și mergi în căile inimii tale și după ce-ți arată ochii tăi, dar să știi că, pentru toate acestea, Dumnezeu te va aduce la judecata Sa. Alungă necazul din inima ta și depărtează suferințele de trupul tău, căci copilăria și tinerețea sunt deșertăciune” (Eccl. 11, 9).

Pedeapsa păcătoșilor pentru împlinirea poftelor

Căderea strămoșilor, Adam și Eva, în păcat și pedeapsa lor. Șarpele însă era cel mai șiret dintre toate fiarele de pe pământ, pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. Și a zis șarpele către femeie: «Dumnezeu a zis El, oare, să nu mâncați roade din orice pom din rai?» Iar femeia a zis către șarpe: Roade din pomii raiului putem să mâncăm; numai din rodul pomului celui din mijlocul raiului ne-a zis Dumnezeu: «Să nu mâncați din el, nici să vă atingeți de el, ca să nu muriți!».

Atunci șarpele a zis către femeie: «Nu, nu veți muri! Dar Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul». De aceea femeia, socotind că rodul pomului este bun de mâncat și plăcut ochilor la vedere și vrednic de dorit, pentru că dă știință, a luat

din el și a mâncat și a dat bărbatului său și a mâncat și el. Atunci li s-au deschis ochii la amândoi și au cunoscut că erau goi, și au cusut frunze de smochin și și-au făcut acoperăminte. Iar când au auzit glasul Domnului Dumnezeu, Care umbla prin rai, în răcoarea serii, s-au ascuns Adam și femeia lui de fața Domnului Dumnezeu printre pomii raiului.

Și a strigat Domnul Dumnezeu pe Adam și i-a zis: «Adame, unde ești?» Răspuns-a acesta: «Am auzit glasul Tău în rai și m-am temut, căci sunt gol, și m-am ascuns». Și i-a zis Dumnezeu: «Cine și-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care ți-am poruncit să nu mănânci?»

Zis-a Adam: «Femeia care mi-ai dat-o să fie cu mine, aceea mi-a dat din pom și am mâncat». Și a zis Domnul Dumnezeu către femeie: «Pentru ce ai făcut aceasta?» Iar femeia a zis: «Șarpele m-a amăgit și eu am mâncat».

Zis-a Domnul Dumnezeu către șarpe: «Pentru că ai făcut aceasta, blestemat să fii între toate animalele și între toate fiarele câmpului; pe pântecul tău să te târăști și țărână să mănânci în toate zilele vieții tale! Dușmănie voi pune între tine și între femeie, între sămânța ta și sămânța ei; aceasta îți va zdrobi capul, iar tu îi vei înțepta călcâiul».

Iar femeii i-a zis: «Voi înmulți mereu necazurile tale, mai ales în vremea sarcinii tale; în dureri vei naște copii; atrasă vei fi către bărbatul tău și el te va stăpâni».

Iar lui Adam i-a zis: «Pentru că ai ascultat vorba femeii tale și ai mâncat din pomul din care ți-am poruncit: **Să nu mănânci**, blestemat va fi pământul pentru tine! Cu osteneală să te hrănești din el în toate zilele vieții tale! Spini și pălămidă îți va rodi el și te vei hrăni cu iarba câmpului! În sudoarea feței tale îți vei mânca pâinea ta, până te vei întoarce în pământul din care ești luat; căci pământ ești și în pământ te vei întoarce». Și a pus Adam femeii sale numele Eva, adică viață, pentru că ea era să fie mama tuturor celor vii.

Apoi a făcut Domnul Dumnezeu lui Adam și femeii lui îmbrăcăminte de piele și i-a îmbrăcat.

LIBRIS WIKNOW BOOKS

Și a zis Domnul Dumnezeu: «Iată Adam s-a făcut ca unul dintre Noi, cunoscând binele și răul. Și acum nu cumva să-și întindă mâna și să ia roade din pomul vieții, să mănânce și să trăiască în veci!...»

De aceea l-a scos Domnul Dumnezeu din grădina cea din Eden, ca să lucreze pământul, din care fusese luat. Și izgonind pe Adam, l-a așezat în preajma grădinii celei din Eden și a pus heruvimi și sabie de flacără vălvăitoare, să păzească drumul către pomul vieții“ (Fac. 3, 1-24).

Pedeapsa poporului Israelit, care poftea carne în pustie.

„Poporul însă începu să cârtească în auzul Domnului, iar Domnul auzind, se aprinse mânia Lui, izbucni între ei foc de la Domnul și începu a mistui marginile taberei. Atunci a strigat poporul către Moise, iar Moise s-a rugat Domnului și a încetat focul. De aceea s-a numit locul acela: Tabeera, adică ardere, căci acolo a fost aprins între ei focul de la Domnul.

Străinii, dintre ei, începură să-și arate poftetele și ședeau cu ei și fiii lui Israel și plângeau, zicând: «Cine ne va hrăni cu carne? Căci ne aducem aminte de peștele, pe care-l mâncam în Egipt în dar, de castraveți și de pepeni, de ceapă, de praz și de usturoi; acum însă sufletul nostru tânjește; nimic nu mai este înaintea ochilor noștri decât numai mana».

Iar mana era ca sămânța de coriandru și înfățișarea ei era ca înfățișarea cristalului. Poporul se ducea și o aduna, o rășneau în rășnițe sau o pisau în piuă, o fierbeau în căldări și făceau din ea turte; iar gustul ei era ca gustul turtelor cu untdelemn. Când cădea noaptea roua pe tabără, atunci cădea peste ea și mana.

Moise însă auzea cum plângea fiecare prin familiile sale și la ușa cortului său, și s-a aprins tare mânia Domnului și s-a mâhnit Moise. Atunci a zis Moise către Domnul: «De ce întristezi pe robul Tău și de ce oare n-am aflat milă înaintea ochilor Tăi, căci ai pus asupra mea sarcina a tot poporul acesta? Oare eu am zămislit tot poporul acesta și oare eu l-am născut, de-mi zici: Ia-l în sânul tău, cum ia doica pe copil, și-l du în pământul pe care cu jurământ l-am făgăduit părinților lui? De unde să iau și să dau eu carne la tot poporul acesta? Căci plâng înaintea mea și zic: Dă-ne carne să mâncăm! Eu singur nu voi putea să duc tot poporul acesta, că acest

lucru este greu pentru mine. Dacă faci așa cu mine, atunci mai bine omoară-mă, de am aflat milă înaintea ochilor Tăi, ca să nu mai văd necazul acesta».

Atunci Domnul a zis către Moise: «Adună-Mi șaptezeci de bărbați, dintre bătrânii lui Israel, pe care îi știi tu că sunt căpetenii poporului și supraveghetorii lui, și du-i la cortul adunării, ca să stea cu tine acolo. Că Mă voi pogorî acolo și voi vorbi cu tine și voi lua din duhul care este peste tine și voi pune peste ei ca să ducă ei cu tine sarcina poporului și să nu o duci numai tu singur. Iar poporului spune-i: Să vă curățiți pentru ziua de mâine și veți avea carne, deoarece ați plâns în auzul Domnului și ați zis: Cine ne va hrăni cu carne? Că ne era bine în Egipt; că are să vă dea Domnul carne să mâncați și veți mânca; și veți mânca nu numai o zi, nici numai două sau cinci zile, nici numai zece sau douăzeci de zile, ci o lună întreagă veți mânca până vă va da pe nas și vă veți scârbi de ea, pentru că ați disprețuit pe Domnul, Care este între voi, și v-ați plâns înaintea Lui și ați zis: La ce trebuia să ieșim noi din Egipt?»

Apoi a zis Moise: «În poporul acesta, în care mă aflu, sunt șase sute de mii de pedestri și Tu zici: Am să le dau carne să mănânce și vor mânca o lună de zile! Li se vor tăia, oare, toate oile și toți boii, ca să le ajungă? Sau tot peștele mării li se va aduna, ca să-i îndestuleze?»

Zis-a Domnul către Moise: «Dar, oare, mâna Domnului e scurtă? Acum vei vedea de se va împlini sau nu cuvântul Meu». Atunci a ieșit Moise și a spus poporului cuvintele Domnului, a adunat șaptezeci de bărbați dintre bătrânii poporului și i-a pus împrejurul cortului. Și S-a pogorât Domnul în nor și a vorbit cu el; și a luat din duhul care era peste el și a pus peste cei șaptezeci de bărbați căpetenii. Îndată însă cum a odihnit duhul peste ei, au început a prooroci, dar apoi au încetat.

Doi dintre bărbați însă au rămas în tabără: pe unul îl chema Eldad și pe celălalt îl chema Medad. Și a odihnit și peste ei duhul, căci erau din cei înscriși, dar nu veniseră la cort, și au proorocit și ei acolo în tabără.

Atunci a alergat un tânăr și a spus lui Moise, zicând: «Eldad și Medad proorocesc în tabără». Și răspunzând, Iosua, fiul lui Navi,